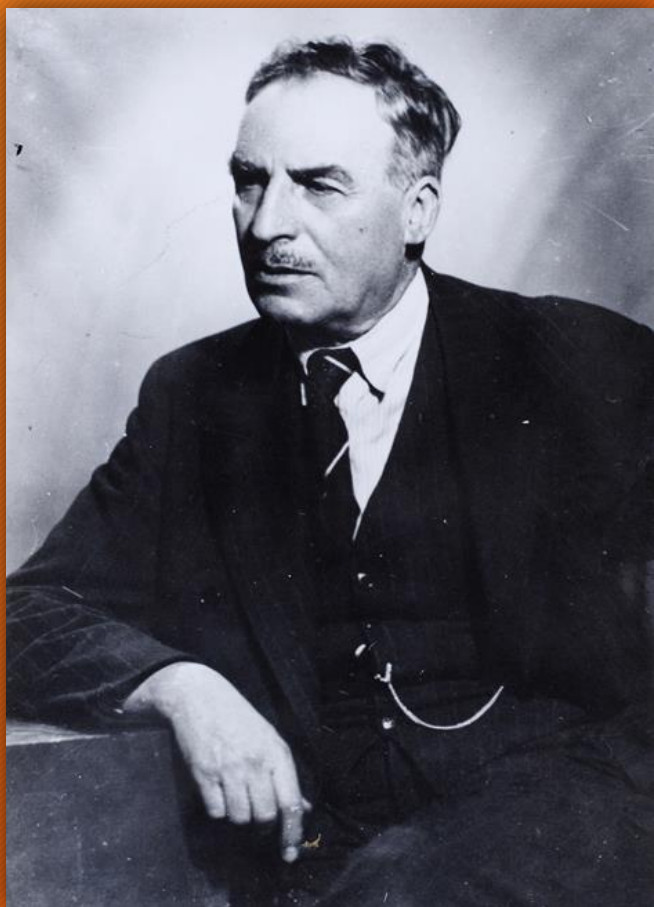

Елин Пелин

Кой е Елин Пелин?

Димитър Иванов Стоянов, по-известен под псевдонима Елин Пелин, е български писател. Роден е на 18 юли като е едно от единадесетте деца в семейството на Йото Варджията и Стоянка Иванова. Израства в среда, където образованието било на особена почит. Централно място в творчеството му заема описанието на българското село, това е и причината да го наричат „певец на българското село“.

Завършва началното си образование в родното си село, след което заминава да учи в София. Не завършва гимназия и страстно се увлича в четене, основно опознава българската и руската литература. През 1896 прави опит да влезе в Рисувалното училище. Рисуването, наред с четенето, била една от големите му страсти. Не е приет и се връща в Байлово, където през следващите две години пише първите си сериозни произведения. Умира на 3 декември 1949 г. в София на 72-годишна възраст.

Творчество

ЗИМА.

Мразъ, студено, снѣгъ се сипе,
Остъръ вѣгъръ люто вѣе;
Снѣгъ развѣва — трупа прѣспи,
И зловѣща пѣсенъ пѣе.

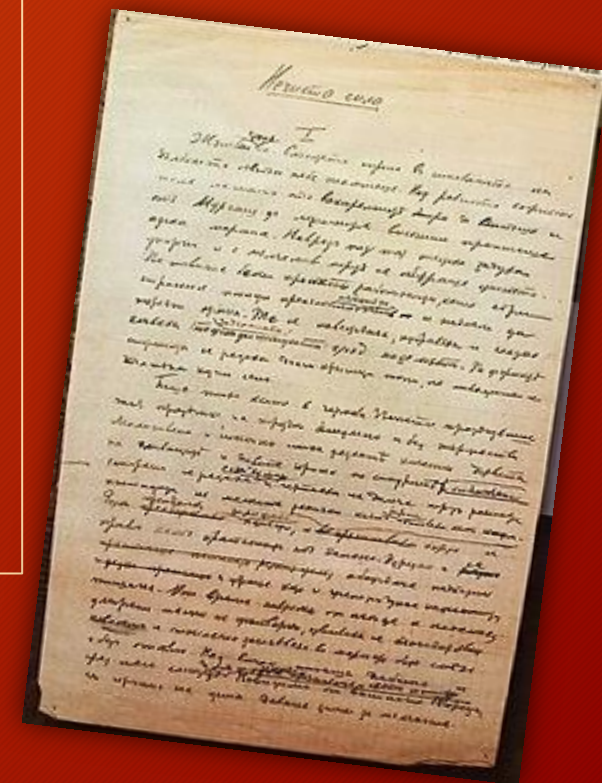
Жално впе на прозорецъ,
Тропа, вика и играе,
Щипе, хапе носъ и уши,
И за бѣднитѣ не хае.

Настрѣхнали, тѣжни, гладни,
Птичкитѣ се испокрили,
Врабецъ стушилъ се подъ стрѣха,
Чопли малкитѣ си крилѣ.

Тѣжно врѣме снѣгъ се сипе:
Вали, вали и не маха;
А вѣгѣра пѣсенъ пѣе:
«Тѣжно е за сиромаха!»

Д. Ивановъ.

Елин Пелин започва да пише още докато е ученик на село. През 1895 г. обнародва първите си творби: в сп. „Войнишка сбирка“ разказа „Мило е отечеството“, в ученическото списание „Извор“ разказа „На майчин гроб“, стихотворенията „Зима“ и „Привет“. Под стихотворението „Тихи тъги“ (ноември 1897), отпечатано в сп. „Български преглед“, за пръв път се подписва с псевдонима Елин Пелин.

Елин Пелин е един от най-големите художници на българското село, майстор на късия разказ в българската литература, създател на галерия ярки, незабравими образи, много от които са вдъхновени от неговите съселяни от Байлово, близки и познати. Оpozнал в детайли селския бит и душевност, зад идиличното и битовото открива определени социални тенденции и написва първите си зрели разкази: „Напаст Божия“, „Ветрената мелница“, „На оня свят“, „Гост“, „Андрешко“, „Пролетна измама“.

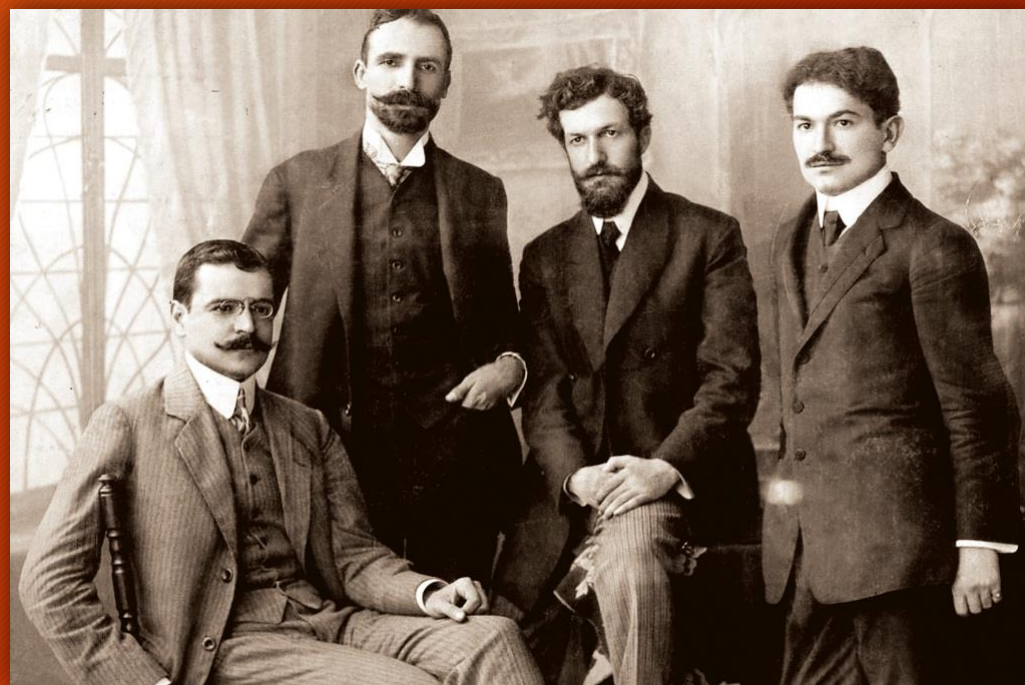

Интересни факти за автора

На него е наречен град Елин Пелин, намиращ се близо до
родното му село Байлово и морският нос Елин Пелин в
Антарктика.

Младините на писателя са изключително динамични и изпълнени с приключения. В началото на XX в., след кратка работа като библиотекар, Елин Пелин е командирован във Франция. Там работи в Нанси и Париж, а в последствие се връща в България.

Въпреки популярността си, творецът е принуден да търпи големи лишения. В материално отношение той никога не става заможен. След края на прогимназиалния курс Елин Пелин започва работа. Става даскал в родното село, като междувременно прави опит да влезе в художественото училище в столицата. След провала по време на кандидатстването, той отново се връща в Байлово, където вече активно започва да се занимава с писане.

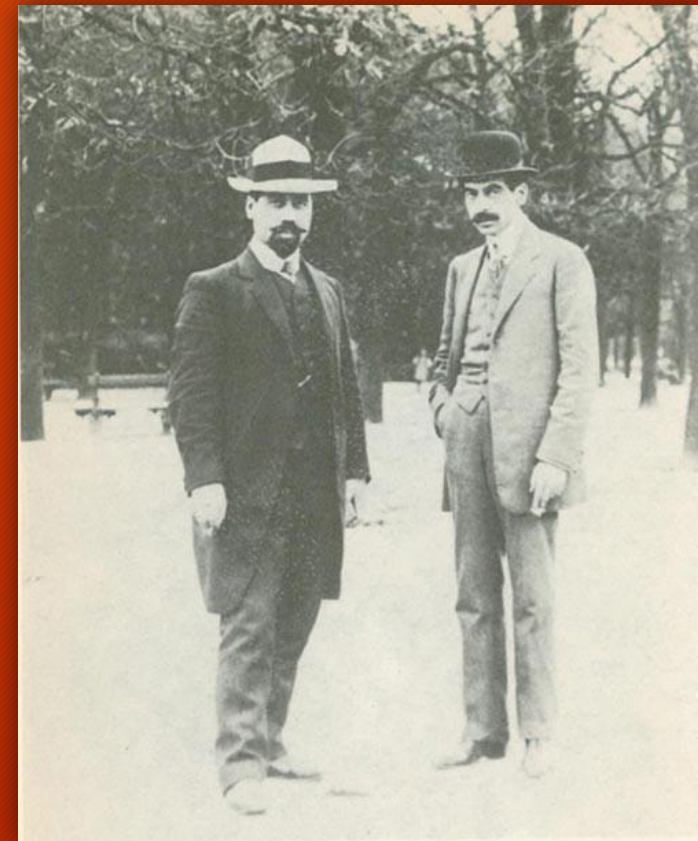
Селската действителност, в която живее и прекарва голямата част от живота си, оказва силно влияние върху творчеството на писателя. Впечатленията от детството, които Елин Пелин пази в спомените си са абсолютно достатъчни, за да пресъздадат реалната, динамична и често трагична обстановка, в която живее българският селянин, неговите тревоги и неволи, неговото щастие, дори при най-малките жестове на съдбата.

Годините на войните малко изменят и стила на самия автор. По време на Първата световна война в творчеството му като ценност заляга патриотизмът. Именно тогава е издаден сборникът „Китка за юнака“.

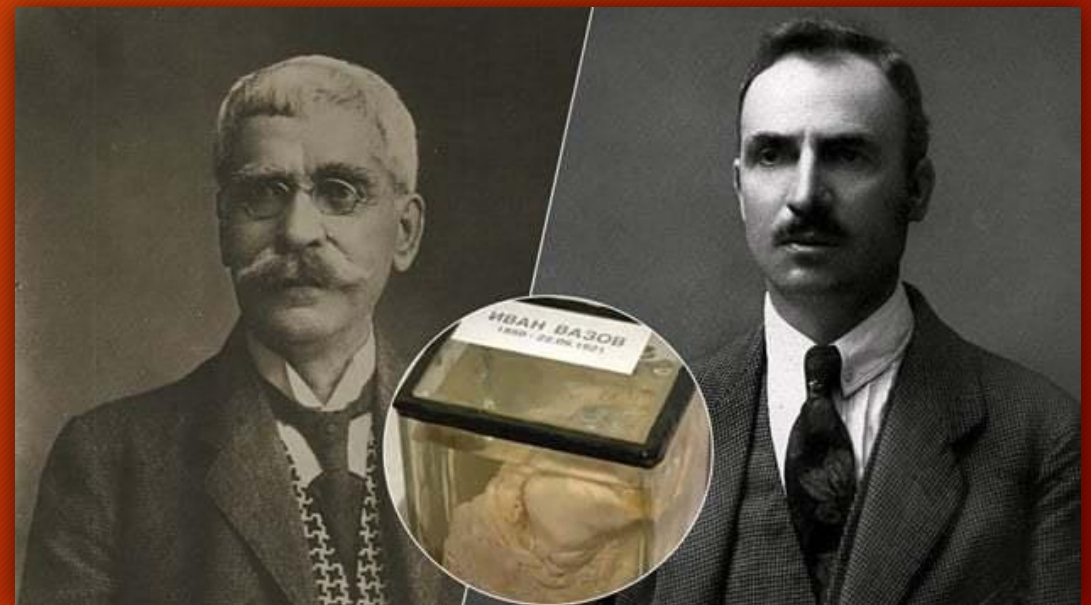
Заедно с Пейо Яворов, Елин Пелин е пазител на хранилището на Народната библиотека в столицата. По-късно е директор на къщата-музей на Иван Вазов. Междувременно не се отказва от литературната си дейност, с която се занимава още от ученическите си години. Писателят праща свои разкази в разни списания. В по-нататъшното му, по-зряло творчество, образите стават все по-истински. Това донякъде се дължи на факта, че много от тях са заимствани от някои реално съществуващи личности от родното село на автора – Байлово.

До 1944 година освен като писател, Елин Пелин продължава да работи в Къщата музей на Иван Вазов. След преврата на 9 септември същата година, един комунистически деец прави опит за убийството на писателя. Той обаче се припознава и вместо него убива редактора на вестник „Българан“ Борис Руменов.

През Втората световна война, когато започват да бомбандират София, Елин Пелин грабва стъкленицата със сърцето на Иван Вазов и бяга, за да спаси сърцето на Патриарха на българската литература. Но същевременно губи всичко свое, тъй като по това време в той е живял в този дом и всичките му неиздадени неща са били там на листовете хартия.

Малко познат епизод от живота на Елин Пелин е приносът му към спасяването на българските евреи. Автора е искал да запази скромност и анонимност, но наистина, когато почва това безумно гонение, той е един от главните мотори и инициатори за вкарването на тази петиция. Общоризвестно е, че той е бил от близкото обкръжение на Цар Борис III и е провел един остър разговор с него и то не еднократно, а няколко пъти.

ИЗТОЧНИЦИ

Уикипедия-

https://bg.wikipedia.org/wiki/%D0%95%D0%BB%D0%B8%D0%BD_%D0%9F%D0%B5%D0%BB%D0%B8%D0%BD

Факти-

<https://fakti.bg/bulgaria/352468-elin-pelin-jertval-neizdadeni-tvorbi-za-da-spasi-sarceto-na-vazov>

Българска история-

<https://bulgarianhistory.org/elin-pelin/>

**Благодарим Ви за
вниманието!**

Изготвено от: Алисия Кичукова, Райна Стойчева, Катрин
Бабачева, Никол Митева и Йоана Александрова от 10 б клас